

poslednje štetve živine se bode preračunilo, koliko soli od dovoljenih pol milijona centov pride na vsako deželo, okraj in občino. Po tem se bode naznanilo vsaki občini, koliko te soli jej je odkazano. Župan bode potem povabil kmetovalce, da poizve, koliko živine da imajo, in če mislijo vzeti soli in na podlagi te poizvedbe ozirajoč se na zgoraj omenjeno razredbo živine izračuna, koliko soli pride na vsacega. Kakor se lahko razvidi, računal se bode pri tem vsak konj ali govedo za štiri ovce, vsak osel, tele ali žrebe pa za dve ovci in tako se bode napravil račun. Tako se bode z lahkoto izračunalo, koliko od prejete soli bi prišlo na jedno ovco, kozo ali prašiča in koliko jo pride potem na tega ali onega kmeta po številu živine, ki jo ima po zimi.

Ko župan tako sestavi zapissek vseh naročnikov, ga pregledajo še finančni stražniki in potem se pošlje tisti solni zalogi, iz katere dobi občina sol ali pa solnemu oddelku generalnega ravnateljstva državnih železnic, ako bode to za tisto občino preskrbelo dovažanje. Kje se naroči, bode se županom že še naznanilo.

Živinska sol se bode po občinah oddajala v neki določeni vrsti. Najprej je dobe občine, ki so jo zaradi pomanjkanja klaje ali pa zaradi živinskih bolezni, posebno potrebne.

Ko dojde sol, se bode naznanilo županu, da pojde ponjo. Ko jo pripelje v občino, bode župan to moral naznaniti finančni straži, da pride, da se v njeni navzočnosti odpečatijo (odplombujejo) vreče in sol takoj razdeli mej kmete, ki so jo naročili. Sol se bode vsakemu kmetu izročila vkupe za vse leto in jo bode moral tudi precej plačati.

Mi smo veseli, da se je dovolila ta sol, ali vender se nam zdi, da bodo pri razdeljevanji te soli preveč neprijetnostij in morda vsled tega kmetje ne bodo posebno pridno posegali po nji.

Kmetijske raznoterosti.

Mlečnost krav. Mlade krave imajo vedno več mleka do tretjega teleta, potem pa blizu jednako do osmega, potem pa vedno manj. Mleko starih krav ima več tolšče v sebi, nego pri mladih. Največ tolšče in sirovine je v mleku po oteljenju, potem se pa tolšča v mleku zmanjša ali krava pa dobiva več mleka. Zopet zgubljati mleko pa začne, ko je že drugič šesti mesec breja.

Korenje sej po snegu. V mnogih krajih imajo navado, da sejejo korenje po snegu. Tako korenje je za štirinajst dnij hitrejše, kar se čestokrat dobro splača. Le to je, da setev ni povsod enakomerna. Zaradi tega je pa še bolje, če se seje korenje jeseni, ker tudi preje vzraste in se tudi enakomerno lahko razdeli po njivi.

Prazne sode je potreba večkrat ščistiti in znova požgati. Če se to ne stori, sodje splesnijo. Če se pa sodi samo požigajo, in ne čistijo, navzamejo se žveplene kisline (schweflige Säure). Ta kislina vinu le škoduje.

Čistost svinjskih hlevov je jeden glavnih pogojev umne prešičjereje. Za to je pa dobro če se tla malo pošev napravijo. Tla se dele v dva dela, v višjega in nižjega. Višji del se nastelje s slamo, drugi pa ne. Prešiči se kmalu navadijo, da v zgornjem delu leže, v dolnjem delu pa blato odkladajo.

Mokra ali suha krma. Dolgo se je mislilo, da je mokra krma boljša od suhe. ali to ni res. Pri mokrem krmljenji le jasli hitro gniyejo. Mokre krme dobro tudi govedo ne prežveči in vsled tega imajo krave tretjino menj mleka. Najmanj pa ugaja mokro krmljenje za debelenje živine.

Poučni in zabavni del.

Sijam in Sijamei.

(Konec.)

Sijamci se oblačijo navadno v široke indijske hlače, z zlatom vezane jopiče, prepase kakor Kitajci. Sploh se pa vidijo zelo raznovrstne obleke raznih živih barv. Brk navadno ne nosijo, nakit pri njih ni dosti v navadi. Pokrivalo je čeladi podobna kapica iz črnega baržuna ali svile s pozlačenim nakitjem. Nekateri rodovi pa imajo tudi turbane. Pri nekaterih revnejših stanovih je vsa obleka moških za ped širok bombažen pas okrog pasu, ženske pa imajo revno krilce, ob grdem vremenu pa tudi le kaka cunja okrog života. Nekateri ženske nosijo nekaj telovnik, ki je pa bolj nakit, nego pa obleka o pravem pomenu beseda.

Zgoraj smo že omenili, da Sijamci ne drže dosti na nakit. Semtrtja se vidijo ovratnice z steklenimi biseri ali školjkami, nekateri imajo na gorenjem delu roke mesingaste, bakrene ali pa železne obročke. Zlata nekateri sijamski rodovi niti ne poznajo, srebra ne čislajo višje od bakra.

Kit Sijamci ne nosijo kakor Kitajci, pač pa na poseben način kvišku češejo lase, da imajo nekaj čop ali greben, ki se ločijo pri moških in ženskah. Te čope ali grebene podpira kovinska igla. Brada Sijamcem ne raste.

Evropska noša se tudi že udomačuje, pa le počasi. Večkrat vidimo kacega višjega dostojanstvenika, ki obleče čez drugo obleko kako evropsko srajco in menda misli, da je s tem že precej napredoval.

Sela so močno zavarovane s plotovi, tako da je moč v selo le skozi vrata, ki se po noči zapirajo. Sela se zelo ločijo. Pri revnejših stanovih so prava ciganska gnezda, pri družih pa zopet vidimo lepše vasi s pagodami (templi) in precej lepimi hišami. Največ se postavi nekako leseno ogrodje, katero se pokrije z listjem in trnjem, pa je hiša narejena. V revnejših hišah je le jeden prostor, v hišah boljših ljudij je pa tudi več prostorov. V večjih krajih se dobe tudi spičaste lesene strehe.

Umetnost je sedaj v Sijamu na nizki stopinji, nekaj je bilo bolje v tem oziru. Razne stare zgradbe, deloma že na pol razrušene, kažejo, da je v deželi nekaj cvetela indijska umetnost. Pri poslopih se pa semtrtja opaža tudi kitajski umetninski vpliv.

Tako smo tukaj ob kratkem nekoliko povedali o deželi in narodu, o katerem se je nedavno toliko govorilo. Natančneje popisovati Sijam je težavno. Dežela kaže preveč raznoličnosti, kar se tiče krajev in prebivalcev. Zanesljivih poročil tudi ni. Mnogo krajev še ni skoro nič preiskovanih, posebno v goratih krajih. Pač je pa pričakovati, da se sedaj svet bolje seznani s Sijamom, ko